

Izhaja vsak torek in soboto v tednu ob 11. uri popoldne za mesto ter ob 3. uri popoldne za deželo.

Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K., polletno 4 K. in četrtletno 2 K.

Prodaja se v Gorici v tobakarnah Schwarz v Solskih ulicah in Jellersitz v Nunskih ulicah po 8 vin.

GORICA

(Zjutranje izdanje.)

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vetturini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo »Gorice«. Oglasi se računijo po petih vrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 12 vin., 2-krat po 10 vin., 3-krat po 8 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska »Narodna tiskarna« (odgov. J. Marušič).

Interpelacija

poslancev dr. A. Gregorčiča in tovarišev do Njegove Vзвишенosti gospoda železniškega ministra radi gradnje železnice na Goriško-Gradiškem.

Že več nego trideset let se poteguje dežela goriško-gradiška za železnico, ki bi rezala deželo podolgoč od Predela do morja ter bi vezala tržaški zaliv z osrčjem avstrijske države. Posebno prebivalci gorenje soške doline, katera je do naj-novejših časov z ozirom na prometna sredstva prav slabo preskrbljena, so napeli vse svoje moči, da bi dosegli ta smoter. Pri tem njihovem prizadevanju podpirala jih je okoliščina, da železnica, za katero so se potegovali, ne bi služila le lokalnim (krajevnim) koristim, marveč še v veliko večji meri koristim države in trgovine ter bi bila najkrajša in najcenejša zvezna črta med osrčjem državnim in med tržaškim pristaniščem. Neštete so prošnje, peticije in resolucije (sklepi) občin, trgovinske in obrtniške zbornice v Gorici in deželnega zbora, ki se bavijo s predelsko železnico.

Visoka vlada se je odločila, kakor spričuje predloženi načrt zakona radi gradnje več železnic ob državnih stroških, za bohinjsko črto, katera stopi Pod Brdom na goriška tla ter jih zapusti spet pred Trstom. Reklo bi se, ne poznati dobrote železnice, katera gre ob dolgi progi skozi deželo, ako ne bi hoteli priznati, da železniška črta, ki se obečuje, je za goriško-gradiško deželo velike važnosti in da budi upanje, da revne gospodarske razmere te uboge dežele se zboljšajo v doglednem času.

Ali gorenji del soške doline, ki je pomoči najbolje potreben in ki je nemirno pričakoval železnico, ne bo imel neposrednega dobička od imenovane črte in njegovi prebivalci bodo, kakor dozdaj, izročeni pomanjkanju in bedi, ako se jim ne bo pomagalo. Mnoge vodne moči ostanejo še dalje neporabljene, zakladi, kateri po splošnem mnenju ležijo v gorah, se ne bodo mogli dvigniti, dokler ni železnice, ki bi vezala ta krasni planski svet z ostalim svetom.

To je zastopnikom visoke vlade prav dobro znano; zato je imel prvi železniški minister namen, ki ga je pogosto in javno izrekel, da prinese v državni

zbor ob enem s predlogom radi bohinjske železnice tudi predlog za lokalno železnico Sv. Lucija-Kobarid, ki bi se mogla eventualno podaljšati do Boveca in Loga. Zgoraj omenjeni načrt zakona žal ne podaja v tem oziru nikake vesti. Zato se čutiljo podpisani siljene vprašati Njegovo Vзвишенost sedanjega železniškega ministra, kako stališče zavzema v tem oziru.

Prav tako je železi in potrebno je, da se zgradi lokalna železnica od Sv. Lucije v Idrijo na Kranjskem, ki bi se eventualno lahko podaljšala do Loke. Svetovno znani rudnik živega srebra v Idriji prišel bi na ta način v dotiko s svetom, od katerega je do zdaj popolnoma ločen. Ob enem bi nastala po več nego štiridesetih letih ona črta Ljubljana-Trst, katero je za časa, ko se je določevala črta (trasa) južni železnici na tej progi, prav toplo priporočal Goričan vitez Catinelli, imeniten v inženirski in vojaški stroki, namreč črta Ljubljana-Loka-Idrija-Sv. Lucija-Gorica-Trst. Ta črta je zavarovana pred burjo in zameti, katerim je izpostavljena južna železnica na Krasu. Da bi taka železnica izvrstno služila krajevnim koristim, ni treba, da se še le poudarja.

Slednjič naj še opomnimo, da prebivalci onih okrajev, po katerih pojde bohinjska železnica, poučeni po skušnji drugih ljudij, se bojijo, da podjetnik bo izkoriščal njihovo prebivanje v teh krajih tako, da jim ponudi za delo, katero bi opravljali, manjšo dnino nego delavcem, ki pridejo od drugod. Tako izkoriščanje domačih delavcev se mora na vsak način izključiti že naprej.

Z ozirom na to, kar je tukaj rečeno, dovoljujejo si podpisani staviti do Njegove Prevzišenosti gospoda železniškega ministra naslednji vprašanji:

1. Ali je Vaša Prevzišenost voljna vzeti v pošttev zgradbo lokalne železnice z normalnim tirom od nameravane postaje bohinjske železnice pri Sv. Luciji z ene strani v Idrijo na Kranjskem, z druge strani v Kobarid v Primorju s podaljškom skozi Bovec do Loga?

2. Ali je Vaša Prevzišenost voljna potrebne ukreniti, da se pri oddaji dela nameravane bohinjske železnice naloži podjetniku dolžnost, da bo sprejemal de-

lavce iz posameznih okrajev, skozi katere pojde železnica, pod istimi pogoji, to je: z isto dnino, kakor delavce od drugod?

Na Dunaju, 26. marca 1901.

(Sledijo podpisi.)

Dopisi.

Iz Gorice. — Slovencem na Goriškem je gotovo še v dobrem spominu ljut boj za »Goriško ljudsko posojilnico«, katero so ustanovili rodoljubi z veliko požrtovalnostjo in velikim trudom ob času, ko ni bilo niti v beli Ljubljani jednakega zavoda v narodnih rokah, in je bil pri nas osebni kredit zelo na šibki podlagi, ker ni bilo nikjer še zemljiških knjig.

Kdor je imel prej bel v očesu in ni jasno videl in ni hotel verovati, zakaj se nekateri gospodje tako krčevito držé onega zavoda, naj gredo sedaj v hišo »Goriške ljudske posojilnice«, ondi se jim hitro razmrene oko; videli bodo, kako prijetno si je priredil načelnik posojilnični pisarno, kjer hoče vcepiti »goriškim trotom« pravni čut za — drag denar. In da bi ga pri tem poslu nikdo ne motil, skrbel je za to, da niso le v ravnateljstvu »Goriške posojilnice« njegovi somišljeniki in skoro le ožji sorojaki, temuč tudi službice oddaja večinoma le ljudem, ki znajo prav fino psovati »goriške vohune«. Pred kratkim je poklical izven Goriške človeka kot uradnika v posojilnico, katerega je tam treba toliko kakor na vozu petega kolesa. Temu olikancu pa je namenjen — ali on to vé ali ne, je vsejedno — drug, »višji« delokrog, namreč da bode pred prihodnjimi deželnozborskimi volitvami po okoličih pel. Njegov načelnik je namreč pri zadnjih volitvah sprevidel, da samo pitje ne pomaga do zmage, treba bo še petja poleg.

In uradnik je tudi razumel takoj svoj »višji« poklic. Pokazati je hotel, da dobro razume svojega gospodarja. Zato je pa tudi takoj nastopil v svoji pravi ulogi. V krčmi pri »Petelinčku« pride skupaj z goriškim Slovencem, ki se mu prav prijazno predstavi; a ko je dotičnik iz družbe odšel, razrepenčel se ta fini kulturnosec rekoč: »Gospodje, sedaj

lahko svobodno govorimo, ko ni »v o-h-u-n-o-v« med nami«. Konečno dejanje te poučne salonske igre se je vršilo pred sodnijo, kjer je novodobni »osrečevalec« goriških Slovencev lepo mirno preklical izbruhe svoje »izobraženosti«.

Sicer se nikakor ni čuditi tem in enakim proizvodom novodobne omikanosti; saj čitamo teden za tednom v Tumovem glasilu najostudnejše psovke, zasramovanja, obrekovanja in blatenja najodličnejših in požrtovalnih rodoljubov na Goriškem. Ne le pri nas, temuč tudi zunaj naše ožje domovine, kjer je le še količak čuta za dostojnost, začela je že presedati ta nečuvna surovost, kateri ni para na Slovenskem. Da rodi pa pri nižjem ljudstvu nasprotno čute, je naravno, o tem se lahko večkrat prepričamo. Na dan sv. Jožefa je srečal odlični goriški Slovenec druga dva Slovence, jednega civilista in drugega vojaka. Zadnji je glasno poudarjal za goriškim Slovencem: »To je res, goriški Slovenci, če so tudi še tako izobraženi, so same barabe«.

Takih slučajev bi se lahko navedlo na koše, ko napada in blati neka brezbožna klika, ki je prišla k nam s trebuchom za kruhom, na najpodlejši način ne le goriške rodoljube, ampak tudi druge uzorne Slovence, ki živijo med nami in nočejo trobiti v korumpiran rog onih ljudij, ki nesramno napadajo vsakega, ki se ne dá terorizovati; dočim pritisnejo takoj svetozar bogosličnosti na glavo največjim bebcem, ki se uklanjajo bodisi iz koristolovja in podkupljivosti ali drugih lepih namenov — če tudi navidezno — njihovim gospodarjem. Toda danes ni to moj namen, vzbuditi hočem le pozornost vseh pravih rodoljubov na druge nesramnosti in brezobraznosti, katere je začela ona klika, uganjati z vsem, kar mora biti vsakemu rodoljubu sveto in nedotakljivo.

Najčistejši in najnesebičnejši rodoljubi na Goriškem so spoznali, da je za razvoj in obstanek našega naroda tu neobhodno potrebno društvo, ki si stavi nalogo skrbeti za mestno slovensko mladino, katera se je stoletja potujčevala in iz katere so postajali največji slovenski nasprotniki. S požrtovalnostjo, kateri iščeš zaman para, ustanovili so in vzdr-

»Tako! No, to pa se mora res razglasiti, mora se!« zakliče razsrjeni župan. — »Jaz sam pojdem v župnišče. Vi — obrne se do Jule — ostanite tú, da se mu kaj ne zgodi. Z Bogom!«

* * *

Andrej je ležal na postelji in sestra je sedela pri njem. Barba je odšla v sobo. Zjutraj se je vrnila v izbo z objokanimi očmi. Vso noč je prebila v solzah in v molitvi. Želela je in prosila: naj bi jej Bog dovolil, da bi mogla popraviti poprejšne pregreške...

Andrej Možina je ostal še živ, da si je bil že plačal pogreb. Jedva bi ga človek izpoznal, tako se je nekako ves pomladil. Zdaj se ne veseli več le spominov, nego se raduje mile sedanjosti. Onih dvanajst goldinarjev, ki so napravili tako spremembo v njegovem življenju, je podaril cerkvi. Na pogreb ne misli še; in ko bi ga poklical Bog k sebi — zdaj že ima tega, da ga pogrebe.

Oj kako je to lepo: iz temine na svetlo!

LISTEK

Iz teme na svetlo.

Slovaški: M. Kukučin (Benčur).

(Konec).

V.

Bara vrže naglo ruto na se, niti črnih las ni pogladila pod široko čepico od sile. Hitela je, kakor bi hotela pokazati, da smrt ne čaka.

Za kratke pol ure prihiti prestrašena Jula. Ali izprva se je zatajevala, ker je trebalo urno vse urediti za predvidbo.

Drugače pa pozneje, ko je bil prišel še župan.

»Saj sem vedela, da bo tako, čutila sem to. Lahko bi bil živel še dolgo« govorila je Jula ogorčena. Le pomislite, župan, duša mu je sedela že na jeziku, pa mu je ukazala drva sekati. In kako ga je vedno grizla in ujedala; to vedo najbolje gorenji in dolnji sosedi«.

Bara ni odgovorila. Ne iz jeze, nego čutila je, da jej bolj odleže, ko bo čula svoje grehe.

»Poglejte njegovo obleko! Župan, le pogledajte sem: Možinovo premoženje ne nese za boljšo obleko! Ali morete pustiti to tako?«

»E, kaj za obleko; kakoršna je bila, tako se je nosilo«, reče Andrej. »Župan, hotel sem vam... Ostalo mi je od gospodarstva teh 12 srebrnih goldinarjev. To naj bo za pogreb; prosim, uredite vse, kakor se tiče«.

»Dobro, da jej nisi dal vsaj teh. Sicer bi te bili morali pogrebsti za »ubogajme« kakor berača. Niti na pokopališče bi te ne bila pustila, ukazala bi te bila pogrebsti za zidom, ko bi bila mogla«.

»To ni res« vzklikne Bara bolestno. »Jaz ga dam sama pogrebsti kot kristjana. Ne potrebujem njegovega denarja!«

»Daj pokoj, Bara«, reče mož. »Moja volja je tako. Prihraniš si stroške, to stane mnogo; časi so slabi, naj nas Bog oskrbi!«

»Oj že umira, moj ljubljani brat!« hlipala je Jula in se vrgla na negibljivega Andreja. — »Umira — kot berač, raztrgan, zapuščen!«

Bara pristopi do smrtne postelje, ali Jula jo pahne srdito strani.

»Idi pred ogledalo! Morala se boš lepše obleči! Jutri boš že vdova, morala se boš moštiti. Ne hodi blizu postelje!...«

»Nikar ne govorite takih besedij pri smrti postelji«, opominjal je župan. — »Kar je bilo, naj je bilo, ali tega je pa že preveč!«

»Ne ni preveč, še premalo je! Dokazem vam to«, jezikala je Jula. In stekla je v kuhinjo ter prinesla bratovo kosilo. »Glejte, tako ga je živila. Sé skisano kašo ga je hranila! Umira, ker mora — od lakote! Ali jaz tega ne pustim tako: vse povem, kako je bilo. Vse to naj pove »gospod« pri pogrebu. Vsakdo naj ve o tem, kaj je pretrpel ta bolni ubožec. Duhovnik naj pove!...«

Župan pogleda jed in namršči obrvi.

»Za koga si pa kuhala to, Bara? Ne morem verjeti, da bi bilo to za moža, ker ima vknjižen reden, dober prevžitek. Za koga si skuhala to?«

Bara je obstala kakor pribita. Najrajša bi se bila kar v tla vdrla, tako zelo jo je bilo sram.

žujejo društvo „Šolski Dom“, ki skrbi za stotine in stotine naše mladine, da se ne iznenarodi in ne poizgubi v ptujih valovih; a ona brezdomovinska klika se zaganja liki besna zver celo v to sve-tišče. Najplemenitejše slovenske dame in rodoljubkinje prirejajo leto za letom ve-selice v vzvišen namen, da bi naklonile čisti donesek zavodom „Šolskega Doma“; najljubejši naši nasprotniki občudujejo to plemenito požrtvovalnost in vztrajnost; a med nami se nahajajo še ljudje, ki se štelijo za Slovence — pabi hoteli brez-vestno oškodovati to sveto podjetje.

Komur ni vzela vid črna slepota, naj si ogleda Tumovo glasilo z dne 16. t. m., tam najde črno na belem ono „plemenitost“, ki polni srca označene klike in iz katere se srcali njena prava „ljubezen do domovine“. In takim ljudem naj bi se izročila usoda našega ljudstva? Ti ljudje naj bi odločevali srečo in vodili zadeve goriških Slovencev?!

Ne! in stokrat ne! Če bi bilo naše ljudstvo že toli sprijeno, da bi šlo tem ljudem na limanice ter jim izročilo svojo srečo in bodočnost, potem bi res ne za-služilo bolje usode nego je ona, katero ji želijo njeni največji sovražniki.

Slovenci v mestu so slovesno pro-ptestovali proti temu herostratskemu po-četju, trumoma in demonstrativno so privreli k veselici, prirejeni po goriških slovenskih gospeh in rodoljubkinjah, ter pokazali, da obsojajo namere novodobnih „rodoljubov“. Uverjeni smo, da se jim v kratkem pridruži vsa dežela.

Od nekod. Kakor čitamo v čas-nikih, je nastal v naši deželi razpor, ki je rodil že mnogo zla, kar nam dokazuje dejstvo, da vidimo tu in tam pre-pogosto — orožnike. Zato se mi zdi potrebno, da se ozreha nekoliko po uzro-kih teh razmer. — Glavni vir tega zla prihaja po mojem mnenju iz krčem, v katerih se cele noči popiva. Zdi se, ka-kor bi po nekod ne veljala postava, ki veleva krčmarjem zapreti ob določeni uri krčme. Ljudje pripovedujejo namreč, da se sliši iz nekaterih naših krčem šum in razgrajanje še dolgo po polnoči. Da bi se to ne godilo, skrbeti bi morali za to postavljeni možje.

Spominjam se, da je prišla pred par leti k meni mati ter da mi je začela — pljuvati v obraz za to, ker je na-šla v krčmi svoja sinova, kjer sta vso noč popivala in igrala, češ, kak občinski mož da sem, ko trpim, da so v vasi celo noč krčme odprte. Seveda ta mati ni vedela, da ni moja dolžnost mešati se v krajne policijske zadeve. Vse eno pa podal sem se vsled tega k županstvu ter o v a d i l dotičnega krčmarja. — Krčmar ni tajil, da je imel krčmo odprto, a izgovarjal se je, „da so bili pri njemu ptujci, ki radi slabega vremena niso mo-gli nadaljevati svojega potovanja“. No, županstvo teh izgovorov ni uvaževalo, marveč obsodilo je krčmarja na 10 K globe; kasneje pa je krčmar vložil pro-šnjo na starašinstvo in kazni se mu je baje odpustila. Tako se rado godi, kjer imajo v starešinstvih krčmarji prvo be-sedo po prislovcu „vrana vrani ne iz-kljuje oči“.

Zdaj pa poglejmo, kaj izvira iz po-nočnega popivanja in igranja. Vzemimo n. pr., v kakem položaju se nahaja skrbna gospodinja, ako gospodar hiše poseda vse noči po krčmah. O kako bridke so njene ure v prečutih nočeh! Kajti ni samo skrb za denar, ki se v krčmi za-pravlja, marveč nič manjša skrb jo ne obdaja, da bi se gospodarju kaj hudega ne pripetilo, ali da bi ne prišel v do-tiko s sodnijo t. j. v kazensko preiskavo. Ali kaj pa gospodar? Kako se počuti drugi dan? Mesto da bi šel po starem pregovoru „rana ura, zlata ura“ zjutraj na delo, pa dolgo leži, polje pa čaka. Pa tudi ves dan ni za nobeno rabo, ker poleg tega, da se mu od ponočevanja vrti v glavi, grize ga še vest, ker mu je noč izpraznila mošniček. A človek bi mislil, da je pri tem vsaj krčmar na do-bičku, — a žalibog temu ni tako. Na-

vadno krčmarji, pri katerih se ponočuje in s tem izpodkopava gmotni blagor ob-čanov, nimajo blagoslova in se nahajajo v slabih gmotnih razmerah. Pripeti se tudi, da pri njih jeden ali drugi še dru-gače pride pod zlo. Tako se n. pr. zgodi, da posestnik pripelje krčmarju vino. Ker krčmar vina ne more plačati, se pripeti, da hodi posestnik potem krčmarja „obi-skovat“, vča-ih po celo uro daleč in več. Pri teh prilikah ga seveda pije po kake pol litra vselej, — kajpakda svojega in zadacanega, torej precej dražje, kakor pa če bi ga bil popil doma. Ob enem še poprime za igro in se tako polagoma navadi lahkomišelnega življenja. Ker ima krčmar vedno svoj račun že v naprej storjen, se tudi zgodi, da hodijo pit k njemu sinovi posestnikov, kateri pijejo vino — svojega očeta pri krčmarju na — kredit. In konec je ta, da nekega dne reče krčmar posestniku, da mu ni nič dolžan, ker so zapili njegovi sinovi pri njem toliko na kredit in mož se lepo obriše za novce in za vino. To so stvari ki se zares dogajajo po deželi in niso izmišljene.

No, s tem pa še ni rečeno, da bi krčem ne bilo treba. Nasprotno! Tudi jaz sem za krčme, ali one naj izvršujejo svoj namen kakor se spodobi, t. j. v mejah dovoljenega. Krčme so potrebne, da se v njih okrepča popotnik, pa tudi domačini, ako nimajo pijače doma. Toda moj zaključek je ta: pošteti občinarji moramo skrbeti za to, da se zatre v občinah vir zlu, ki izvira nemalokrat iz krčem in v tem morajo sodelovati z nami tudi krčmarji sami, ako jim je na tem ležeče, da si ohranimo čast in dobro ime slovensko.

S Ceste. — Naša vas začela je v vsakem pogledu napredovati. Ustanovili smo si bralno društvo, imamo obsežno pošto, sedaj dobimo še železnično po-stajo. Skozi našo vas je kaj živahen vozni promet kakor čez dan tako i po noči iz Gorice v Ajdovščino in naprej. Koliko skrbi in truda pa provzroči n. pr. našim materam to vozarenje radi njih malih otrok, ki se lovijo in igrajo le po državni cesti! Naše matere morajo vedno in vedno v okrilju držati svoje otroke, kajti dobe se ljudje, kateri kakor za stavo podijo na vse pretege uboze ga konja ravno skozi vas. Zares hvala Bogu, da se še ni prigodila kaka nesreča! Mar bi ne bilo dobro, da bi naši činitelji v tem pogledu kaj ukrenili? Mislím da par ta-blic na vsakem koncu vasi, z napisom kakor ga imajo vse vasi ob državni ce-sti, bi zadostovalo, da se pride v okom tej nepravilnosti.

Kakor to in še v večji meri po-trebuje naša vas par lučij in sicer jedno na hiši g. Černigoja, drugo na pošti. Koliko sitnosti provzročajo vozniki lju-dem po noči v hudi temi; tu zajde voz-nik v stran, tam zopet na kako dvorišče, potem mora klicati ljudi, da mu voz zo-pet na pravi tir spravijo. Navedel bi lahko več slučajev, ko bi se bila zgodila vsled tega lahko tudi kaka nesreča. Ker imajo luči in naglo vozarenje skozi vasi svoje §§, prosili bi prizadete činitelje, naj nam v tem oziru le nekoliko odpomorejo. Hvaležne se Vam bodejo skazale naše matere zavoljo svojih otrok, hvaležna Vam bode pa tudi cela vas, ako jej do-volite to malenkost, katera je vendar silno, silno potrebna.

In v Sv. Križu! — Mar bi tam ne bilo potreba par luči? Da resnico povem, v večji meri še nego na Cesti, in sicer pred samostanom, pred župniščem in na g. Berbučevi hiši. Te 3 luči bi bile silno potrebne za ljudstvo, ki v ranih urah hodi k sv. mašam, naj si bode v samo-stansko kakor i v župniško cerkev. Mar-sikdo bi utegnil tem mojim vrsticam ugovarjati, češ občina ima itak svoje ve-like stroške, sedaj z živinskim trgom, potem zopet s cerkvijo, bolnišnice, pod-pore itd., mi pa pravimo: to je tudi jako potrebno. Svito bla je pol živ-ljenja. Prepričani smo, da bode naše sl. županstvo stvar vzelo v roke, in jo za-

občane tudi ugodno rešilo — saj stroški niso bogsigavedi kako veliki — sebi v čast, nam pa v veliko dobroto in korist.
Več Cestjanov.

Politični pregled.

Državni zbor.

Poslanska zbornica je imela ta te-den štiri seje. V jedni teh sej je bil predložen načrt zakona o uporabi pre-ostankov skupnih sirotinskih blagajn. Dozdaj so se nahajale take skupne bla-gajne, v katerih je položen denar sirot t. j. nedoletnih otrok brez staršev, samo v nekaterih deželah. Vloge teh blagajn so znašale l. 1898 že 100,579.374 gld. in čista sirotinska aktiva 121,991.505 gld., — a preostanki teh blagajn so znašali l. 1898 — 21,125.095 gld. Vlada je že pred leti hotela uporabiti te preostanke za druge namene n. pr. za zgradbo sodnih in davčnih poslopij, a zbornica je se temu uprla ter naročila vladi, da pripravi novi zakonski načrt, po katerem naj bi se ti preostanki porabili za do-brodelne zavode, v katerih se nahajajo sirote ter se razdelili mej posamezne dežele. Način pa, kako naj se v posa-meznih deželah razdele ti preostanki, naj določijo deželni zbori. Poleg tega pa naj se napravijo take skupne sirotinske blagajne po vseh drugih deželah, kjer take blagajne še ne obstojijo. Ta zakon-ski načrt je poslanska zbornica v sredo v drugem in tretjem branju sprejela. V četrtek pa je bila na dnevnem redu za-konska novela nekaterih sprememb do-ločil rentnega zakona.

Vsleđ te novele se oproščajo rent-nega davka zastavna pisma hipotečnih bank in drugih enakih kreditnih zavodov. Ta zakon je bil tudi sprejet v četrtek v drugem in tretjem branju.

Dalje so bili v isti seji sprejeti predlogi za državno podporo po elemen-tarnih neizgovodnih prizadetih občinam in pokrajinam.

V včerajšnji seji so nekateri ministri odgovarjali na razne interpelacije, tako je ministerski predsednik odgovoril na interpelacijo glede zboljšanja plač ce-starjem ter rekel, da se jim bodo iste zboljšale že s 1. julijem t. l. Justični mi-nister pa je, odgovarjaje na več inter-pelacij, tičočih se konfiskacij časnikov rekel, da je potrebno, da se premené dotični predpisi ter da se predrugeči podlaga, na kateri so se doslej vršile konfiskacije. Zbornica preide potem na dnevni red.

Na dnevnem redu je namreč zadeva učitelja Seitza iz Dunaja, katerega je du-najska šolska oblast odpustila iz službe, ker je očitno obrekoval svoje predpo-stavljene ter je v neki seji šolskega sveta pretil z zaušnicami nekemu ravnatelju. Ker je bila disciplinarna preiskava izve-dena proti njemu v času, ko je bil dr-žavni poslanec, so nekateri ugovarjali proti takemu postopanju ter se sklicevali na imuniteto poslancev. Da to zadevo preišče, bila je izbrana posebna parla-mentarna komisija, ki je včeraj poročala o svojih sklepih. Pri razpravi v zbornici so se oglašili razni govorniki. Nekateri so zastopali stališče, da se imuniteta po-slancev razširja same na sodnijska pre-ganjanja a ne tudi na disciplinarna. Drugi so pa bili nasprotnega mnenja.

Posebno hudo so se dajali v tem pogledu kršč. socialci in nemški radi-kali. Konečno je bil vsprejet predlog posl. M a r c h e t a, naj se naloži dotični komisiji, da sedanje postavne določbe glede imunitete poslancev natančneje prouči ter da stavi zbornici v kratkem času tozadevne predloge.

Ta predlog je bil sprejet in zbornični predsednik je zaključil sejo ter povedal, da dobe poslanci povabila za prihodnjo sejo na dom.

Grof Wurmbrand umrl.

Bivši trgovinski minister grof Wurm-brand je umrl v Gradcu dne 26. t. m.

Razmere na Kitajskem.

Kakor poglobitna točka v razmerah na Kitajskem se smatra zdaj nesporaz-umljenje mej Rusijo in Anglijo, ki se je unelo zaradi neke železnice pri Tient-sinu. Ondi ima v svoji posesti kos že-leznice Anglija. V zadnjem času pa se je Angliji, ki vedno išče spora z Rusijo, zdelo h kratu potrebno, da to železnico podaljša. Ali to bi zamogla storiti čez neko ozemlje ob reki Peiho, ki je vsled posebne rusko-kitajske pogodbe last Ru-sije. Rusija pa odločno zabranjuje gra-denje železnice po imenovanem ozemlju in zahteva, da se angleško vojaštvo, na-hajajoče se v tem kraju, nemudoma od-strani. Ker je nemška vlada naročila grofu Walderseeju, da posreduje mej pre-pirajočima se strankama, je ruski gene-ral Gorakov odgovoril, da ne da odgo-vora, dokler se Angleži ne umaknejo; ali angleški poveljnik Barrow je izrekel,

da se ne zmeni za rusko zahtevo. Stvar je prišla na razpravo tudi v an-gleški zbornici. Konec razpravi pa je bil ta, da sta se vladi v Petrogradu in v Londonu pobotali tem načinom, da se za v prvo umaknejo od prepornega zem-ljišča pri Tientsinu tako angleške kakor i ruske čete ter da Angleži ne nadalju-jejo gradnje železnice, dokler se stvar ne uredi diplomatskim potom. Zajedno Angleži pravijo, da ne pripoznajo nobene pogodbe med Rusijo in Kitajsko ter da nastopijo proti tej zvezi z vso odloč-nostjo, ako bi se izpričalo, da se take pogodbe nahajajo. Zdi se pa, da so ti angleški glasovi le kričanje v veter.

Vojna v južni Afriki.

Ker so se „mirovne pogodbe“ mej Botho in Kitchenerjem izjalovile, nada-ljuje se in sedaj še z večjo srditostjo, boj na obeh straneh in kakor govore poročila, ne brez uspeha tako za Bure kakor i za Angleže. Poslednji so — pov-darjamo: po poročilih lord Kitchenerja — pod poveljstvom generala Babingtona pri Wenterdorp napadli 1500 Burov pod Delareyem ter jim prizadejali velike izgube. Ujeli so 140 Burov, zaplenili več orožja in streljiva ter nekaj voz. Buri pa so početkom tega meseca zaplenili v Na-tatu Angležem tri tovrne vlake, na ka-terih so dobili veliko vojno blagajno okoli tri milijone gld. denarja, ki je bil namenjen za plačilo vojakom. Blizu Jo-hannesburga so zaplenili okoli 1500 vo-lov. Nadalje so pri Wonderfonteinu vjeli okoli 500 Angležev, jim pobrali orožje ter še zaplenili 25,000 patronov. — Naj-zadnja poročila javljajo, da sta se zdru-žila Dewet in Stejin in operirata proti Johannesburgu, od koder mislita pregnati Angleže. — Kakor se vidi, vojne še ne bode konec, marveč se bode nadaljevala, dokler jeden ali drugi obeh sovražnikov popolnoma ne podleže.

Kuga v Kapu tudi še ni ponehala in zahteva vsak dan žrtev med anglež-kim vojaštvom.

Domače in razne novice.

Ob nastopu drugega četrletja prosimo vse dosedanje gg. naročnike, da nam zvesti ostanejo, ter naj sku-sajajo pridobiti nam še novih. Naroč-nike, ki so zaostali z naročnino za tekoče leto, — in tudi še za leto 1900, — uljudno prosimo, naj jo izvolé kmalu poravnati. — „Gorica“ stane na leto 8 kron. pol leta 4 kron, četr-t leta 2 kroni, in se lahko naroči z vsakim dnevom. —

Imenovanje. Trgovinski minister je imenoval našega rojaka iz Črnič gosp. Franceta L e b a n a, dosedaj c. kr. pošt-nega kontrolorja in voditelja poštne ga urada na kolodvoru v Gorici, višjim poštnim oskrbnikom za Opatijo. — Ča-stitamo!

Za „Šolski Dom“ došlo denarni-čarju: namesto venca na grob prijatelja g Josipa Fona v Solkanu, očetu spošto-vane odločno narodne rodbine, Franjo 10 K. — Upravištvo „Gorice“ prejelo: bl. g. Anton Fon, posestnik v Gorici je daroval namesto venca o smrti ranjcega Josipa Fona 5 K; bl. g. J. Kranjec, višji knjigovodja pri baronu Mayru v Leobnu 10 K. — Hvala!

Denarni doneski namesto vstop-nine k veselici ženske podružnice dne 17. t. m.: g. prof. I. I. 5 K; g. I. Ličan, kaplan 4 K. Živela!

Cestni odbor v Cerknem se je konstituiral ter izvolil soglasno svojim predsednikom g. Antona Kosmača, žu-pana v Cerknem, a svojim podpredsed-nikom g. Andreja Rejca, župana v Še-breljah.

Vsleđ našega članka „Je-li pla-čevati namestek od lovskega prava“, je stavil naš državni poslanec dr. Gre-gorčič interpelacijo na finančnega mi-nistra, v kateri vpraša, ali je minister voljan poučiti c. kr. pristojbinski urad v Trstu, da po jasnem določilu § 4. našega lovskega zakona z dne 15. februarja 1896, je pri nas lovsko pravo združeno z zemljiško lastnino, da pripada torej dotičnemu zemljiškemu posestniku in ne občini, katera vsled tega ni dolžna pla-čevati ekvivalent od lovskega prava, ka-terega nima, — ter ukazati pristojbin-skemu uradu, da uredi svoje nadaljno postopanje v smislu tega pouka. — Ako minister ugodno odgovori, bodo občine rešene plačevanja in stroškov za pri-tožbe. Zato smo radovedni na odgovor.

Koncert Franca Ondříčka, ki se je vršil včeraj, 29. t. m. v Dreherjevi dvorani, je bil sijajen. Ondříček je eden onih čeških umetnikov, kateri so pov-zdignili umetnost svojega naroda do take višine, da zavzema sedaj v Avstriji prvo mesto. — Virtuozov, ki imajo izvrstno tehniko na goslih, potuje vedno precejšnje

število po svetu; a oni ki svirajo ne samo z rokami, ampak z vso dušo, pri katerih je vsak poizveden glas odmev njih srca, taki so redki. In k temu je gotovo pristojevali Ondriček. Pri njem izvira vsa godba iz srca.

Le tako si moremo razlagati ta ogenj, to strast, ki pretresa poslušalca ali pa zopet mehko melodijsko, ki ga gane in očara. — Posebno lepe so bile točke Bach-ova „Chaconne“, katero je sviral Ondriček brez spremljevanja na klavirju, in Paganinijeva „Tarantella“. Tu je pokazal mojster Ondriček v največji meri svojo izredno tehniko. Vse točke je pa presegala zadnja, namreč Ondričkova fantazija iz Smetanove „Prodané neveste“. Tu je bil Ondriček v svojem elementu. Pokazal je svojo virtuozičnost posebno v hitrih kadencah v najvišjih legah. Na drugem mestu je sviral melodijo na eni struni, ter se je sam spremljal na drugih strunah, nato pa je ponovil isto melodijo v flautoletih. To je bilo slišati kakor slavčenko petje v gozdu. V tej točki, katero je sam priredil za gosli, se je čutil domačega, kajti vsak motiv je imel pristno češki značaj.

Tudi njegovemu spremljevalcu na klavirju g. V. Klasen-u, moramo izreči vso hvalo. Žal da glasovir ni bil eden najboljših.

Dvorana je bila skoraj prazna! So pač bile okoliščine neugodne: tako vreme, in pa tak datum! A oni, ki so prišli, se gotovo niso kesali. — I.

Kolesarskemu društvu „Gorica“ na znanje. — Neki Vernik, — mi ga ne poznamo in niti ne vemo od kod ga je pripihal veter v Gorico, a on sam pravi, da je — t. j. tajnik kolesarskega društva — priobčujo v zadnji št. „Soče“ neko „Poslanico“, zadevajočo naš „Popravek“, katerega smo poslali istemu listu glede neresnične trditve, da smo bili dvakrat naprošeni, da bi sprejeli v svoj list naznanilo kolesarskega plesa, ter da je šlo obakrat „prezirljivo v koš“. V tem poslanem trdi mož, ali fant, kakor rečeno, mi ga ne poznamo, da nam je dvakrat po pošti poslal omenjeno naznanilo. Način, katerega se poslužujejo ti ljudje, da bi se rešili iz zagate, nas ni prav nič iznenadil in imamo priče za to, da smo že koj takrat, ko se nam je od več strani svetovalo, naj pošljemo „Soči“ „Popravek“, rekli: kaj pomaga „Popravek“, ko je gotovo, da se bodo izgovarjali ter rekli: „poslati smo naznanilo po pošti“. Ali kakor ne bi mogli mi priseči, da naznanila niso bila oddana na pošto, ravno tako nas ne more nikdo siliti, da bi bili še danes prepričani, da so se naznanila zares oddala na pošto, ali da bi sploh verjeli, da se je kaj takega zgodilo. Gotovo pa je in to zamerimo vsikdar priseči, da taka naznanila nam niso bila nikdar vročena po pošti.

Jako hudo govori proti resničnosti trditve gori omenjenega moža dejstvo, da se nam še ni pripetilo, da bi se bil kdo pritožil, da se mu je zgubilo kako nam poslano pismo, akoravno prejmemo na leto nekaj stotin pisem iz najrazličnejših krajev. Denimo torej, da bi bilo res, kar trdi „Poslanica“, potem bi moralo baš kolesarsko društvo imeti posebno smolo, ali pa bi se dalo mogoče sklepati, da — pismonoša, ki nam dostavlja pisma, ni posebno nasklonjen kolesarskemu društvu. V jednem ali drugem slučaju pa bi bilo umestno, da naloži odbor kolesarskega društva svojemu tajniku, da se pritoži na pristojnem mestu ter da navede nas kot priče, ki smo vedno pripravljene priseči, da nismo prejeli ne po pošti ne na kak drugi način nobenega naznanila glede kolesarskega plesa. Priče pa, ki bi prisegle, da je v resnici oddal na pošto omenjeni naznanili, priskrbi naj si seveda tajnik sam.

Toliko v odgovor, pa ne pošiljateljju „Poslanice“, marveč kolesarskemu društvu.

Tiskovna pravda A. Gabrščka, lastnika „Soče“ proti „Gorici“. — Včeraj nam je bil vročen vsled naše pritožbe proti obsodbi na porotni obravnavi, ki se je vršila dne 1. decembra lanskega leta pred tukajšno porotno sodnijo proti našemu odgovornemu uredniku vsled Gabrščkove tožbe, prepis odloka najvišjega sodnega in kasacijskega dvora, ki se tako-le glasi:

Štev. 1643. Pr. VII. 11/00

Najvišji sodni in kasacijski dvor je v smislu § 286 in 346 kazenskega reda odredil, da se ima vsled s poročilom od 29. januarja 1901 opr. štev. Pr. VII. 11/00/30 predložene ničnostne pritožbe Josipa Marusiča proti razsodbi porotnega sodišča v Gorici od 1. decembra 1900 opr. štev. Pr. VII. 11/00/24, s katero je bil isti spoznan krivim pregreška zoper varnost časti po § 488 kaz. zak. in v smislu § 493 kaz. zak. z uporabo §§ 260b, 261 in 266 kaz. zak. in obsojen na 200 K globe, a v slučaju da ne bi mogel

plačati tega zneska, na 20 dni zapora, — da se ima vršiti javna sodnijska obravnavna dne 24. maja 1901 dopoldne ob 9 1/2 uri.

O tem naj se obvestijo Josip Marusič in njegov zagovornik dr. Šušteršič ter privatni tožitelj Andrej Gabršček in sicer obtožence s pristavkom, da se mu zagovornika določi uradno po § 42 kaz. p. reda, ker se ni v zmislu § 343 kaz. p. reda izrekel, da hoče odposlati k tej obravnavi zagovornika na svoje stroške. V ta namen se naprosi odbor odvetniške zbornice na Dunaju, da ista imenuje uradnega zagovornika.

C. kr. najvišji sodni in kasacijski dvor na Dunaju 17. febr. 1901.

L. S. dr. Habietinek I. r.

Budalost. — V zadnji štev. svoje „Soče“ pravi nje lastnik, da gre „po deželi“ blizu 3000 njegovega „Primorca“ ter da se zaradi tega mi — „jezimo“. Povedano mu bodi, da se moti, ako meni, da se kdo jezi nad tem, ako dela on s svojimi listi dober „gšeft“, najmanj pa mi, marveč pomilujemo le naše ljudstvo, ako kupuje in čita strup narodne nesloge in demoralizacije, katere sta nasičena ta lista. Sicer pa se lahko tiska in pošlje „po deželi“ tudi po 10.000 „Soč“ in „Primorca“, s tem pa še ni rečeno, da bi jih čitalo tudi toliko ljudi, marveč da služijo le za — nastiljo.

Le še za psihijatra zanimiv je dopis iz Gorice v zadnji štev. „Soče“, v katerem je zajahal A. G., lastnik „Soče“, zopet svoje priljubljeno Megalomano-Vollblut-kljuse. Radovedni bi bili na — diagnozo psihijatra, da-li se ista zлага z našo, katero smo že kedaj naredili.

Sneg. — Ostala je letos pri nas dolgo, dolgo čez njej po koledarju določeni čas! Ostala je dokler se jej je zljubilo, kajti ni ga paragrafa, po katerem bi se dala siloma iztirati ta strina — zima, ni ga takega paragrafa, pravimo, nihi v znani ministerski naredbi iz leta 1854 ga ni! Bridka izkušnja zadnjih let je podučila rastlinstvo in cvetje, zato je ostalo letos oboje nenavadno dolgo skrito, da ga zavrtno ne napade smrtna sovražnica zima ter ga ne pomori. Le mandeljinov cvet gnala je želja, da sprejme od žarkega solnca tako zelo zaželeni poljub, da se je prikazal pred nekočnimi dnevi. Revček je mislil namreč nekega dne, ko je pokukal na svet in nizepazil zime, da se je za stalno poslovala od nas. Pa zmotil se je, oh zmotil se je hudó! Kajti le potajila se je za par dni. Brez cvetja se ni hotela vleči v grob in ker ni mogla priti do njega na pošten način, poslužila se je siva ta bahura zvijače. Potajila se je torej za par dni ter tako prevarala mandeljinov cvet, katerega je potrgala v četrtek in petek s pomočjo svojega sluge — snega. Ako bi ne bila mokra tla, imeli bi ga gotovo do pol kolena. Nocoj po noči je ves sneg pomrznil, kar gotovo ni v korist trtam in sadnemu drevju. Da bi ostalo le pri tej žrtvi! Danes je spel lep dan.

Naša goriška pošta. — Spet nam je poročati o površnosti nekaterih pošt-nih uradnikov na naši goriški pošti. — Pred nami leži pismo c. kr. davkarje, jasno in razločno adresirano na gospo Jožefo Cearo roj. Vižintin v Sovodnjah. Pa glej spako. Kakor je razvidno iz pošt-nih pečatov, je romalo pismo po vsem Štajerskem in konečno po 8 dneh je prišlo srečno v Sovodnje, eno uro oddaljene od naše Gorice. Od tukaj so najprvo poslali pismo v Sovodnje v okolično celjsko, a občinski urad je zapisal, da dotični adresat tam ni znan. Potem so je poslali v Zavodnje p. Šoštanj in tudi tam je pošt-ni urad zapisal: Adresat unbekannt. In še le potem je priromalo nazaj v Gorico in iz Gorice na pošto v Rubije in od tam v Sovodnje. — Denimo da bi bila kaka važna in siljna reč, kdo bi bil kriv, ako bi nastale kake sitnosti? Malo več pazljivosti na naši pošti bi ne škodilo!

Briski posestniki, pozor! V četrtek po naključju sem videl, da so neki briski posestniki peljali v Brda več vrst rastlin s korenjčkami, n. pr. črešnjeve senice, pušpan, trtne kolči in cepiče itd. Mislim, da je briskim posestnikom in tudi kmetom dobro znano, da je goriška okolica spoznana od politične oblasti kot okužena od trtne uši in da je izvažanje takih rastlin od tu ojstro prepovedano. Ali pa ne pomislijo tudi naši posestniki, kam bi prišla naša Brda, ako bi nas obiskala trtna uš? Gotovo na beraško palico, ker v Brdih je jedini pridelek vino. — Torej posestniki, bodite previdni! Pa tudi politična oblast bi morala na to bolj paziti, a žalibog se ona za to prav malo briga!

Briski posestnik.

Onemoglega so našli na trgu sv. Antona včeraj ob 4. uri zjutraj nekega Jožefa Mozetiča iz Bukovice. Spravili so

ga na policijo, kjer se je ogrel in prišel k zavesti.

Zgubljen ali ukraden? Nekemu Boštjanu Kumarju iz Št. Ferjana je zmanjkal v četrtek na živinskem trgu en stotak, katerega je imel v ruto zavilega v žepu. Sumi se, da mu je bil ukraden in je baje policija že na sledu zlikovcu.

Kmetijska zadruga v Cerknem stopi prihodnji mesec v šesto poslovno leto. V petih letih svojega obstanka znala si je pridobiti nič manj kakor 186 članov, najjasnejši dokaz, kako važna je postala ta zadruga na cerkljanskih tleh. A koliko borb, koliko truda je bilo treba, predno je prišla na to stopinjo, to ve le oni, ki je pri tem pomagal, da je prišla do tako lepega razcvetja. Nevoščljivi so marsikedar brusili na njej zlobne jezike, a zaman, ker vkljub neopravičenemu obrekovanju razvijala se je tako, da je danes nje notranje, kakor tudi zunanje poslovanje v najlepšem redu. Toliko v zagotovilo onim, ki pogledavajo še vedno z neakovo nezaupljivostjo na kmetijsko zadrugo v Cerknem.

Tako je njena ladja prijadrila iz razburkanega morja srečno v luko miru in sprave. Pomirili so se danes duhovi v blagor cerkljanskega kmeta, zato porabljam to najugodnejšo priliko in vabim najuljudnejše vse kmetovalce iz Cerknega in cele okolice na veliki kmetijski shod kateri se ima vršiti v nedeljo dne 31. po večernicah v ljudski šoli v Cerknem. Postaviti nam je kmetijski zadrugi „gospodarski dom“ poslopje, ki naj služi notranjemu poslovanju, ki ima obsegati primerno uzorno mlekarico in še vse druge zadrugi potrebne prostore. Skrajni čas je, da napravimo ta korak, ker le s tem si zagotovimo obstanek in sijajno bodočnost kmetijske zadruge v Cerknem, zato se tudi nadejam, da se mojemu vabilu odzovejo vsi napredni kmetovalci.

M. Ivančič.

Vinska klavzula. V vinogradniškem odseku poslanske zbornice so bili predlogi poročevalca poslanca Marcheta glede klavzule v italijanski pogodbi po daljši razpravi soglasno sprejeti.

Novi kanoni. Po poročilu „Neue Freie Presse“ hoče avstrijsko vojno ministerstvo napraviti 3000 novih topov, za kar bo treba stroškov okoli 120 milijonov kron.

Narodno gospodarstvo.

Iz seje osrednjega odbora c. kr. kmetijskega društva dne 28. marca t. l.

Predsednik je sporočil o dopolnilnih volitvah za osrednji odbor. Kmetijski odseki so izvolili naslednje odbornike: v Gradiški g. Josipa Carlini, posestnika v Vilanovi in Franca Vergna, posestnika v Fari; ajdovski g. Ignacija Kovača, posestnika v Ajdovščini; kobariški gosp. Viljema Dominka, ravnatelja dež. kmetijske šole v Gorici; tolminski g. Ernesta Klavžarja, dež. uradnika v Gorici, cerkljanski istega; združeni odseki bovški, kanalski, komenski in sežanski gosp. ces. svetnika Franca Vodopivca v Gorici; červinjski še ni sporočil o izidu volitve. Ker je g. Klavžar prevzel izvolitev tolminskega odseka, razpiše se za cerkljanski okraj nova volitev.

Odobrili so se društveni računi za l. 1901 in pa predlogi zaradi državnih podpor za tekoče leto, ki se predložijo še občnemu zboru v končno potrdbo. Sprejeli so se naslednji novi člani: Samostan milosrdnih bratov v Gorici, grof Erdödy, posestnik v Fiumičelu stanujoč na Dunaju; dr. Alojzij Pontoni zdravnik

v Gorici, grof Oskar Christalnig, posestnik v Gorici, grofinja Marjeta Degenfeld, posestnica v Gorici, nj. emin. kardinal Jakob Missia, knez nadškof goriški, knez nadškofijska Mensa v Gorici, prof. Karol Hugues, tajnik c. kr. kmet. društva v Gorici, grof Karol Coronini, posestnik v Kronbergu, kmetijska zaveza v Ljubljani, kmetijska zadruga v Št. Petru, Venceslav Sorčič, graščinski oskrbnik v Št. Petru, Josip Naglos, posestnik v Korminu, Karol Sepenhofer, posestnik v Gorici, Peter Devetak, posestnik v Gorici, Štefan Križnič, c. kr. ravnatelj ženski učiteljske v Gorici kot posestnik v Kanalu, Anton Križnič, posestnik v Gorenji vasi, Karol Čibej, c. kr. notar v Gorici, Ferdinand Terkuč, notarski koncipijent v Gorici, Ivan Berbuč, c. kr. profesor v Gorici, vitez Emil Franzoni, posestnik v Medeji, Gustav Fandussi, posestnik v Romansu, Mihael Malik, posestnik v Ajdovščini, davčne občine Terzo, Strassoldo, Marjan, Červinjan, Sv. Križ, Dobravlj, Velike Žablj, Gabrije, Kanal, Gorenja vas, Morško, Bodrež, Vrh in kanalska Idrija. Pri raznih predlogih je predlagal odbornik E. Klavžar, naj skrbi društveni urad za strogo nadziranje postaj za plemenitev govede. Omenil je, da je društvo v zadnjih letih zraven bikov omisljalo tudi breje junice in krave čistih pasem v namen, da izredimo polagoma tudi v naši deželi čistokrvne živali, ki se porabijo za plemo, da se korenito zboljša domača živina in da ne bo več treba toliko trsiti za nakup bikov-plemenjakov. — Te krave in junice so se za polovično ceno oddale posameznim živinorejcem s pogojem, da jih morajo ohraniti vsaj 5 let, plemeniti s čistokrvnimi biki in rediti vsa dotična teleta, ali jih pa z dovoljenjem kmetijskega društva oddati drugim domačim posestnikom v nadaljnjo rejo, in da se morajo tudi vsi izpodrejeni biki ohraniti za plemo in o vsakem dotičnem porodu da je takoj obvestiti društvo. — Vsi kmetovalci, kateri so prejeli živali, so podpisali v tem zmislu sestavljeno pogodbo, a malo jih je, ki jo vestno izpolnujejo. Poizvedelo se je, da so nekateri prodali taka čistokrvna teleta, drugi da so dali take bikiče rezati — brez vsakega dovoljenja in ne da bi obvestili o tem kmetijsko društvo. Tako se izpodriva, se ruši to, kar je ono ukrenilo v blagor deželi in to ne sme biti, če hočemo, da se zares kedaj izdatno zboljša naša živinoreja. Zato treba, da ima društveni urad vse podeljene bike in krave v natančni razvidnosti in da si preskrbi vsako leto zanesljiva obvestila o vseh dotičnih porodih. Proti tistim pa, ki prestopajo pogodbo, naj se ravna z vso postavno strogostjo. — Odbornik dr. Marani je podpiral ta predlog, omenivši, da se je že zgodilo, da se je kakemu bikorejcu eksekutivnim potom zaplenil društveni bik.

Odbor je sprejel predlog in naročil odbornikom g. dr. Maraniju in Klavžarju, naj sestavita pogodbo, po kateri se v prihodnjic prepričajo enake zlorabe in neprilичnosti.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 **GORICA** Via Giardino 8

priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dal-
matinskih in
isterskih vi-
nogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-egrske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Zahvala.

O nenadomestni izgubi našega preljubljenega soproga, ozir. očeta, gospoda

Josipa Fona,

tužnim srcem izrekamo tem potom vsim blagim srcem za izkazano odkritosrčno sočutja svojo najpristrčnejšo zahvalo.

Iskreno zahvaljujemo preč. duhovščino ter vse sorodnike, prijatelje in sploh vse udeležence mnogobrojnega spreveda, kateri so prišli od daleč in blizo, da so skazali ranjkemu zadnjo čast. Posebno pa se še zahvaljujemo slav. podpornemu društvu v Gorici, katero je z zastavo spremilo mnogoštevilno svojega souda k zadnjemu počitku, kakor tudi vrlim solkanskim pevcem za ginljivo petje na grobu, ter vse darovatelje krasnih nagrobnih vencev — Bog plati!

V Solkanu, dne 28. marca 1901.

Žalujoča rodbina.

Nj. svetost papež Leon XIII.

sporočili so po svojem zdravniku prof. dr. Laponiju gospodu lekarnarju G. Piccoliju v Ljubljani pristržno zahvalo za doposlano jim stekleničico

— tinkture za želodec —

in so njemu z diplomo dne 27. novembra 1897 podelili naslov »Dvorni založnik Nj. svetosti« s pravico v svoji firmi poleg naslova imeti tudi grb Nj. svetosti.

Imenovan zdravnik ter tudi mnogi drugi sloviti profesorji in doktorji priporočajo boleham G. Piccolijevo želodčno tinkturo, katera krepi želodec, povečuje slast, pospešuje prebavljanje in telesno odprtje. Naročila vsprejema proti povzetju in točno izvršuje G. Piccoli, lekarnar »pri angelu« v Ljubljani, na Dunajski cesti.

Tinkture za želodec pošilja izdelovatelj v skatljah po 12 stekleničic za gld. 1.26 a. v.; po 24 steklenic za gld. 2.40; po 36 za gld. 3.50, po 70 za gld. 6.50, po 110 za gld. 10.30. — Poštino mora plačati p. n. naročnik.

Tiskovine za prošnje v dosego brezobrestnih posojil vinogradnikom

ima v zalogi

„Narodna tiskarna.“

Jakob Miklus,

trgovec z lesom in opeko, zaloga pohištva, rakev (trug), vinskih posod, stiskalnice za vino in sadje vsake velikosti, kakor tudi kratkocasnih iger slovenskih „Marijanje“ t. j. ličnih in trpežnih miz iz trdega lesu, ki imajo znotraj tro- ali štiridelno kegljišče z vrtenici in kegljavnično blagajno po najnovejši sestavi, za kretnarje, zasebnike itd.

v Pevmi,

za Soškim mostom, p. Gorica, priporoča p. n. občinstvu svojo bogato zalogo, zagotavlja najhitrejšo postrežbo in jako nizke cene.

Anton Kuštrin

v Gosposki ulici h. šte. 23.

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu, istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju. Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnidarski & Valenčič v Il. Bistrici. Zveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevga mlina v Kranju in z Jochmann-ovega v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

Po pošti se razpošilja v zabojčkih najmanje po 5 Kg. na vse kraje.

Išče se iz druge roke

dober harmonij,

kateri bi se dal porabiti tudi v cerkvi. Ponudbe sprejema uredništvo „Gorice“.

Krompir za seme

fine vrste

odpošilja v vsakej množini

Alojzij Kanc,

trgovec v Ljubljani, Dunajska cesta.

V pisarni Seitz-ove tiskarne nasproti semenišča v Gorici prodaja se po znižani ceni — 2 kroni 60 vin.

VELIKI TEDEN

in

VELIKA NOČ,

Spisal prof. A. Marušič.

Knjiga se pošilja tudi po pošti po povzetju. Kdor pa denar že z naročilom vred pošlje, naj pridene še 10 kr. za vozni list.

Istrski teran!!

Podpisana zadruga ima v svoji zalogi ogromno

istrskega terana,

katerega želi preje nego nastopi vročina prodati. — P. n. g. trgovci in gostilničarji se opozarjajo, da dobé pri večjem naročilu jako izborno vino po zelo ugodni in nizki ceni.

„Istrska vinarska zadruga“

Pulj (Pola) — Istra.

Pravim

naravskim dalmatinskim vinom oskrbljuje pojedine obitelji

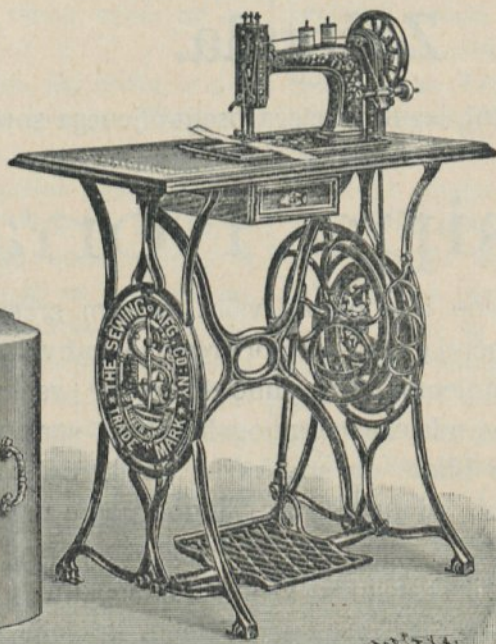
Juraj Gamulin

Jelsa (otok Hvar)

Dalmacija.

Saunig & Dekleva

v Gorici.

Prva slovenska zaloga vsakovrstnih šivalnih in vezejnih strojev (Stickeremaschinen), kakor tudi dvokoles ter samokresov v ulici Municipijo št. 1.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica šivalnih strojev, dvokoles v Nunki ulici hiš. št. 16.

Šivalne stroje se jamči za pet let.

Pred konkurencijo nič strahu!!!

Odlikovana

Mlekarska zadruga

v Boveu

ima v svoji zalogi izvrsten in pristen

SIR

in sicer po naslednjih cenah: Mastni sir kg po 1 K 12 h; 3/4 mastni sir kg po 1 K 04 h; polmastni sir kg. po 92 h.

Sir nam izdeluje sirar, kateri je napravil izpit v sirarstvu v Št. Mihelu na Tirolskem.

Zadruga je dobila na dunajski razstavi l. 1898 za razstavljeni sir državno svetinjo, kar jo gotovo toplo priporočuje.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 15 v Medjatovi hiši v pritličju

vzprejema zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in poljskih pridelkov proti požarni škodi, kakor tudi zvonov proti poškodb.

Pojasnila daje in vzprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v pritličju Medjatove hiše na Dunajski cesti v Ljubljani, a tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki.

„Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani“ je edina slovenska zavarovalnica. Zavaruje pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

ROJAKI! Zavarujte svoje imetje pri domačem zavodu!

